

tale sig, men de maa staa til Ansvar derfor ved Domstolene. Men den Henstilling, jeg før tillod mig at give den højtærede Minister, nemlig at ophæve Forbudet og saa at anlægge Sag mod de Officerer, som efter hans Mening handle urigtigt, vil Ministeren dog alligevel ikke følge. Det vil sige, han vil i Virkeligheden give Officererne en Undtagelsesstilling, og det er det, som er forkasteligt, og som altid fra Venstres Side har været angivet som forkasteligt, og det vilde egentlig have været meget naturligt, om Tinget fandt Lejlighed til at udtale, at det i saa Henseende ikke har forandret sin Opfattelse.

Saa sagde den højtærede Minister, at der er nu det særlige, at Forsvarsvæsenet er henlagt til en Kommission, og saa bør Officererne ikke udtale sig. Det vilde altså sige, at naar f. Eks. Tuberkulosesagen er henlagt i en Kommission, maatte Embedslægerne her i Landet ikke udtale sig om, hvorledes denne Sag skal løses paa bedste Maade — det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) havde her Uret, hvis han mente, at Lægerne ikke maatte udtale sig derom. Ere vi saa ikke ude i det mest haabløse, man kan tænke sig, saa er det jo ganske umuligt her i Landet overhovedet at føre et sundt og naturligt Liv, Konsekvensen bliver altsaa ført ud i det fuldstændig meningsløse.

Saa sagde den højtærede Minister, at det er rimeligt, at Officererne tie stille, medens Kommissionen sidder, men nu er der for det første det, at det kun er i de sidste 4 eller maaske 5 Maaneder — ingen ved det —, at Officererne skulle tie stille, men i al den øvrige Tid, $5\frac{3}{4}$ Aar, have de gerne maattet tale. Men dernæst gælder Forbudet ikke alle Officererne; ikke alle Officerer skulle nu tie stille, nej, det gælder nogle, fra hvis Side Ministeren kunde se, at der muligvis vilde komme en Udtalelse, som var til Fordel for Københavns Befæstning eller dog ikke tog Afstand derfra. Det er de Officerer, og kun dem, der ikke maa udtale sig, men de andre Officerer, som ere langt de fleste, maa vedblivende udtale sig, enten der sidder en Kommission, eller den ikke sidder der.

Det eneste gode Resultat, der kommer ud af denne Forhandling for Officererne, er det, at Ministeren jo nu vil lade sit Forbud falde, naar Kommissionen afgiver sin Betænkning. Dette sker forhaabentlig af Dagene, og for saa vidt faa Søofficererne atter deres borgerlige Rettigheder. Men hvilken Glæde Ministeren har haft af

at berøve dem deres Ytringsfrihed i disse Maaneder, det maa Guderne vide.

Saa skal jeg til Slutning kun igen udtale min dybe Beklagelse af, at der, naar et Spørgsmaal, som Ministeren er den eneste, der rigtig ved Besked om, bliver sat under Debat heri Tinget, saaledes som det skete den 15. Januar, saa ikke fra Ministerens Side fremkommer Udtalelser, som ere i den fulde Overensstemmelse med Sandheden.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen):

Jeg maa til det sidste sige, at fordi en Sag kommer under Debat tilfældigt under en Finanslovbehandling, eller netop naar den kommer til Behandling saaledes, kan Ministeren ikke altid have Papirerne paa rede Haand, og det erkender jeg, at jeg ikke havde den 15. Januar. For saa vidt der kan være noget forskelligt eller uklart i Udtalelserne den Gang, skyldes det ikke noget som helst Forsøg paa at gaa udenom Sandheden. Det ærede Medlem har ikke en Gang Ret til at udtale noget saadant.

Det forbyr mig, at det ærede Medlem, som Højrepartiets Ordfører ved denne Lejlighed vel sagtens, staar op her og sammenligner Forsvarssagens Ordning med en Ordning af Tuberkulosespørgsmaalet. Det forbyr mig meget, at det ærede Medlem, efter at vi have set her i Landet det meste af en Menneskealder, hvor vanskeligt det er at faa Forsvarssagen ordnet, efter at vi have ment, at den bedste Udvej til at faa den ordnet var den, som vi have gaaet, saa kommer og siger: Ja, det er altsaa ganske det samme som Ordningen af Tuberkulosesagen! Han sammenligner disse Spørgsmaal og siger, det er ganske det samme, som om det var Embedslæger, der her var Tale om. Nej, da jeg tiltraadte som Minister, var der ingen Ting, Højre var saa forarget over som netop den Strid, der var udbrudt mellem Officerskorpsets, og som da udkæmpedes i Bladene, og jeg for mit Vedkommende fandt, at Højre havde nogen Ret i det, for naar man har lagt en Sag hen til Forhandling i en Kommission, og naar man har sat Spidser for Officerskorpsets ind i denne Kommission, og Lovgivningsmagten har erklæret, at nu skal Kommissionen træffe Afgørelse, saa er det ikke rigtigt, at der indenfor Officerskorpsets føres en saadan Strid. Og det, jeg har søgt at forhindre, er det, at den Strid skulde udbryde paa ny, og det har været mit Formaal. Naar den ene Part skal have Lov til at udtale sig, skal den anden selvfølgelig ogsaa; naar den Part, der hol-